

ministeriet, nemlig Lovforslagets § 18. Intet Ændringsforslag var stillet til dette Ufsnit.

Ordføreren (Holstein-Ledeborg): Der er ikke stillet noget Ændringsforslag til Udenrigsministeriets Budget. Jeg skal heller ikke trætte Thinget ret længe med Bemærkninger i Anledning af dette. Der har været ført en Forhandling mellem Ministeriet og Udvalget og begjæret Oplysninger, men de Oplysninger, der ere blevne meddelte, have ikke været saa omfattende eller af en saadan Bestaaffenhed, at Udvalget har fundet sig foranlediget eller istand til at give Thinget nogen Udtalelse eller Meddelelse derom gennem mig eller Betænkningen. Jeg har ikke nogen Bemyndigelse fra Udvalget til at udtale mig om de udenrigste Forhold. Personlig kunde jeg vel have nogen Lyft dertil under andre Forhold; under de nuværende Forhold føler jeg ikke nogen Opfordring dertil, jeg tænker navnlig paa de nuværende Forhold i Thinget. Der maa være mere Interesse for disse Spørgsmaals Betydning, og der maa være mere klare politiske Forhold end dem, jeg for Diebliffet kan gine i denne Sal, for at det kan have nogen Nytte at bringe Spørgsmaal af en saa alvorlig og indgribende Betydning frem til Debat, i det Mindste for at der for mig skal være nogen Opfordring dertil. Jeg vil ogsaa tilstaa, at jeg i de senere Tidens Begivenheder finder en Grund til ikke at komme synderlig ind derpaa. Jeg har tilladt mig ved Finantslovens 1ste Behandling at fremsætte nogle — langt fra alle — af de væsentligste Anker, jeg havde at gjøre med Hensyn til Ledelsen af vore udenrigste Forhold. Jeg skal ikke komme tilbage til dem nu, men kun bemærke, at den væsentligste Betænknelighed, som fra min Side blev gjort gjældende, var en Uro over den Holdning, vi efter min Opfattelse dengang — en Opfattelse, jeg ikke senere har havt nogen Grund til at forandre — utvivlsomt havde indtaget i Forhold til de andre udenlandske Magter, og som, efter min Mening, syntes at hindre vor politiske Frihed, idet den bandt os for meget til en Side og stillede os vel fjændtlig til en anden Side. At denne Betænknelighed er væsentlig modificeret nu, skjødes, kan jeg nok sige uden at træde den parlamentariske Diskretion for nær, Hans Majestæt Kongens Reise i Udlandet, en Reise, som jeg tror, Landet skylder Kongen Tak for, fordi han ved den Maade, hvorpaa han er optraadt paa denne Reise, har for os her i Danmark skabt en langt gunstigere Situation end den, det var lykkedes Ministeriet at skabe gennem flere Aars Vidskomsomhed. Jeg mener dermed paa ingen Maade at ville tiltræde nogen af de Fortolkninger eller mere eller mindre takløse Forklaringer, som ere givne af Kongens Reise i udenlandske og maaflte tilbels ogsaa i indenlandske Blade. Jeg tror hverken, at den har havt de smaa Grunde og Hensyn, man har

villet tillægge den, eller at den har medført de store Omflag i vor Politikk, saaledes at vi paa en Maade skulde have indgaaet et nyt Magteskab eller en ny Forlovelse med en anden Stat end den, vi hidtil have været saa nøie kittede sammen med. Jeg tror altsaa, at enhver dansk Mand skal indrømme, at der er Grund til at takke Hans Majestæt Kongen for det Skridt, han har gjort i Udlandet, fordi han derved har skaffet tilveie den politiske Frihed ligeoverfor Udlandets Magter og den Balance, om jeg saa maa sige, den Uafhængighed, den Evne for os til at kunne tage vor Stilling frit, efterkom Forholdene maatte byde og nødvendiggjøre det, — som manglede indtil da. Videre skal jeg ikke udtale mig om vore udenrigste Forhold. Jeg siger blot igjen, at der ved den kongelige Reise er vundet Frihed og en forholdsvis god Stilling for vort Land ligeoverfor Udlandet, og vi maa da ønske, at Ministeriet vil benytte, hvad der saaledes er skaffet tilveie, til vedværende Fordel for Landet.

Forøvrigt skal jeg kun gjøre en Bemærkning med Hensyn til Budgettet vedrørende Gesandtskabsposten i Rom. Man vil erindre, at for nogle Aar tilbage, jeg tror, det var paa Finantsloven for 1877—78, blev der negtet et Tilskud af 4,000 Kr. til Bordpengene for Gesandten i Rom. Disse 4,000 Kr. ere gjentagne Gange blevne negtede, medens man iaar har foreslaaet dem bevilgede. Det har tilbels været en finantsfiel Tvivl om, hvorvidt det var rigtig at give dette Tilskud, der her har været gjort gjældende, idetmindste blev dette Hensyn gjort gjældende under en af Finantslovsforhandlingerne; men den egentlig afgjørende Grund har det ikke været. Thi det er sikkert — det tror jeg nok, man skal være nødt til at indrømme — at Livet i Rom er ligesaa dyrt som Opholdet i Wien, hvor Summen er sat op allerede for nogle Aar tilbage. Grunden til, at man tidligere har modsat sig Tilskudet, har været en Slags Mangel paa Overbevisning om, at Pladsen, dengang den sidst blev besat, blev besat paa heldigste Maade. Jeg vil dermed paa ingen Maade anføre Noget mod vedkommende Gesandt i Rom. Jeg gjentager, hvad jeg tidligere har havt Leilighed til at sige i Thinget, at jeg er overbevist om, at vor Gesandt i Rom er en Mand, der ikke blot har tilfredsstillet, men overtruffet de Forventninger, man nærede om hans Dygtighed. Men man var dengang noget forundret over, at der ansattes en Mand, som slet ikke hørte til Diplomattiet, altsaa ikke havde arbejdet sig op, og som derved stoppede Veien for yngre Kræfter, der havde tjent længe og vistnok havde al god Grund til at vente, at de ogsaa vilde blive brugte i Karrieren. Man undrede sig saameget mere derover, som det i sin Tid blev gjort gjældende, at Posten i Rom betragtedes ikke som en Retraitepost for ældre Mænd eller som en Post for Folk, der kunde have Lyft til at være nogen Tid i